

Вестъта за новото откритие се посрещнала съ голѣма радостъ отъ цѣла Америка и Европа. Ученитѣ хора се радвали и се заели да усъвършенствуватъ откритието на великия американецъ. Но, както винаги, явили се противници. Писатели и мислителѣ започнали да се страхуватъ, че като има вече телефонъ, книжнината ще пропадне. Нѣкои дори енергично възстанали противъ въвеждането на телефона въ учрежденията. Единъ френски писателъ, Жуль Кларети, обнародвалъ въ 1880 год. редъ статии противъ телефона:

„Вие — пишелъ той — господари на науката, питате ли се, какви измѣненія готвите на нашитѣ нрави и обичаи, на нашия начинъ на разговоръ, дори и на нашето мислене и чувства? Не виждате ли, че вие готвите катастрофа на най-хубавото изкуство — писане писма. Вие ще направите вече книгата непотрѣбна вещь, а мастилницитѣ ще бждатъ излагани само въ музентѣ. Азъ ви поздравлявамъ съ вашето великолепно откритие, но азъ ви моля отъ името на цѣлъ свѣтъ не дейте разпространява телефона въ литературата и поезията“.

Така пишелъ Жуль Кларети и то тогава, когато въ Парижъ имало едва 100 домашни телефона.

Първата мисълъ на ученитѣ била да се усъвършенствува телефонътъ така, че да може по него да се предава музика. Затова още тогава сж правени опити да се поставятъ телефони въ концертнитѣ салони и да се свържатъ тѣ съ частни домове. Съ различни приспособления усилвали звука, за да може да се чуе отдалечъ. Явили се и други изобретатели на телефони и всѣки се смѣталъ за пръвъ откривателъ. Едва къмъ 1885—90 год. се установява единъ общъ видъ телефонъ, нареченъ